

Tribuna libre

L'Estatut de la Universitat d'Alacant

DR. RAFAEL ALEMANY FERRER (*)

DAVANT la parcialitat amb que, al meu parer, diferents mitjans de comunicació han vingut tractant un dels aspectes de l'Estatut de la Universitat d'Alacant, recentment aprovat pel seu Claustre, tot allò que afecta a l'ús i normalització del valencià i a l'atenció especial a la cultura autòctona, em sembla convenient donar a conèixer a l'opinió pública els continguts exactes de la nostra carta magna que fan referència a aquest tema en la seua versió definitiva.

1er. Segons l'article 1.4, «les llengües pròpies i oficials de la Universitat d'Alacant seran les de la Comunitat Autònoma Valenciana». Donat que l'articles 7.1 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana recull com idiomes oficials d'aquesta «el valencià i el castellà», cal entendre que aquests ho són també de la nostra Universitat. Així mateix, com que, segons els articles 2 i 7 de la Llei d'Us i Ensenyament del Valencià, sols aquesta llengua es qualificada de «pròpia», Només aquest idioma posseeix l'esmentat caràcter a la Universitat d'Alacant.

2on. L'article 2.g de l'Estatut universitari contempla, entre els fins de la nostra institució, «dedicar especial atenció a l'estudi i desenvolupament de la cultura, ciència i tècnica de la Comunitat Valenciana, en la realitat històrica, social i econòmica de la qual s'hi troba inserida la Universitat d'Alacant».

3er. D'acord amb l'article 2.h del seu Estatut, la Universitat assumeix també, entre les seues finalitats, la de «potenciar el coneixement i l'ús de la llengua pròpia, valencià segons l'Estatut autonòmic, acadèmicament català, atenent a la seua consolidació i plena normalització en tota la vida universitària». El contingut d'aquest article és altament interessant perquè recull tres aspectes fonamentals:

a) Redefineix —ací de forma explícita i inequívoca— el caràcter de «llengua pròpia» del valencià, cosa que, segons hem vist, ja es derivava del que diu l'article 1.4.

b) Estableix la identificació d'aquest idioma amb el que, acadèmicament, coneixem per llengua catalana o català, sense perjudici de la plena acceptació de l'onomàstica peculiar que tant la tradició històrica com la legalitat vigent li confereixen a l'àmbit autonòmic valencià.

c) La universitat assumeix la consolidació de la seua llengua pròpia i la normalització plena d'aquesta en totes les facetes de la seua activitat, és a dir, docència, activitats culturals i administratives, etc.

4art. L'article 188.3 estableix la creació d'un Secretariat de Normalització Lingüística, la finalitat i estructura bàsica del qual resten definides a l'article 203: «té

per objecte respondre a les necessitats de la comunitat universitària en tot allò que es relaciona amb la consolidació de l'ús normalitzat del valencià, en aplicació dels preceptes de la Constitució Espanyola, Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, Llei d'Us i Ensenyament del Valencià i normes que la despleguen». Els seus òrgans seran un «Director del Secretariat» i «una comissió general de normalització lingüística, integrada per representants del professorat, personal d'administració i serveis i alumnat, a la qual correspon coordinar, dinamitzar i promoure el procés normalitzador a l'àmbit de la Universitat d'Alacant». Com que qualsevol procés seriós de normalització requereix, ara per ara, un personal qualificat que puga dur a terme materialment l'activitat que se'n derive d'aquest mateix procés, l'Estatut institueix també un «Servei tècnic general de normalització per a les tasques de traducció i correcció». Així mateix, hom recull la possibilitat de constituir, si s'escau, comissions de normalització en cada Facultat i Escola Universitària. Tant aquest Secretariat, en general, com, particularment, el seu Servei tècnic es regiran per les normes que s'estableixen «per via reglamentària» d'acord amb el que diu l'article 189 de l'Estatut.

5è. Vull, finalment, fer un parell de puntualitzacions:

a) Que, si bé és cert que, segons l'Estatut aprovat, «nadie será obligado a hablar valenciano» —com diu un epígraf de la crònica del diari «La Verdad» de 24-2-85, pàg. 5—, no ho és menys que a ningú se li obligarà tampoc a parlar o escriure en castellà. D'altra banda, en cap de les redaccions per què ha passat el text estatutari al llarg del seu procés d'elaboració, havia estat contemplada cosa contrària al que assenyalava «La Verdad», doncs «conèixer» una llengua —com indicava la disposició addicional suprimida referint-se tant al valencià com al castellà— no implica necessàriament parlar-la.

b) Que, d'acord amb l'Estatut de la Universitat d'Alacant i amb la resta de la legalitat vigent per a la nostra Comunitat Autònoma, el valencià no és ni més ni menys obligatori que el castellà, simplement és llengua pròpia i oficial i prou, amb totes les conseqüències que se'n deriven d'aquestes condicions.

Amb la confiança de que aquestes ratlles contribueixen a clarificar el tema i agraït anticipadament per l'atenció amb què sabrà acollir-les, un salut ben cordial.

(*) El Dr. Rafael Alemany Ferrer es Membre de la Comissió redactora de l'Estatut de la Universitat d'Alacant.